

[Bertel Dahlgaard.]

mændene. Jeg vil gerne sige til den højtærede minister, at en sådan tankegang er mig fremmed. Når den danske stat har vedtaget en eller anden forsvarsordning, må befolkningen selvfølgelig ønske, at der består det bedst mulige forhold til disse som til andre tjenestemænd, staten har overdraget en opgave. Men så gælder der selvfølgelig også for officerer og andre befalingsmænd det samme, som gælder for øvrige tjenestemænd, at de i deres tjeneste og hele færden har en afgørende indflydelse på, at der rent selvfølgelig opstår et godt forhold til befolkningen. Der gælder ikke her særlige regler for officerer; det er for dem som for andre tjenestemænd vigtigt, at de har kontakt med det almindelige folkelige liv, som leves i befolkningen, og ikke bliver en isoleret kaste eller bliver uden forståelse af den ungdoms forudsætninger, som er betroet i deres varetægt. Det er da mit håb, at den undersøgelse, som den højtærede minister nu har givet tilsagn om, må bidrage til at fremme en lykkelig udvikling på disse områder.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke var i går her i sin tale fornærmet over den kritik, der fra radikal side var rettet mod retsforbundets modstand mod ved tilskud foreløbig at holde nogle af de vigtigste livsfornødenheders pris nede. Jeg tror, at det, der var hovedsagen i denne kritik, nok skal holde. Dersom vi med et slag foranledigede, at prisen på disse livsfornødenheder steg, således som det er det ærede medlems partis mening, de skulle gøre, da ville ikke blot enhver af de fattigste familier derigenem få en forøget årsudgift på 200—300 kr., men pristallet ville stige med 12 points, hvilket igen ville have til følge, at lønningerne automatisk gik i vejret antagelig med en samlet sum på ca. 200 mill. kr. årlig. Denne lønforhøjelse ville atter medføre øgede produktionsomkostninger med en deraf følgende vareprisstigning på mellem 200 og 300 mill. kr.; hertil ville endelig føje sig nye store millionudgifter til tjenestemændene. Men dermed var virkningerne ikke udtømt. Denne forøgelse af produktionsomkostningerne ville atter betyde en ringere konkurrenceevne overfor den øvrige verden. Vi ville altså atter have gjort et af de skæbnesvangre skridt, der betyder, at vort økonomiske liv, når konjunkturomslaget sætter ind, er kommet op på et for højt økonomisk niveau i forhold til omverdenen — det samme vi foretog os gennem den letsindige politik efter forrige verdenskrig, som endte i 20'ernes krise og krak. Overfor

alt dette vil statskassens besparelser ved ophævelse af tilskuddene i øjeblikket kun veje lidet. Disse tilskud skal selvfølgelig afvikles, men det må ske, efterhånden som ændringer udefra i prisforholdene eller andre forhold gør det muligt uden skadelige følger for landets økonomi, således som det i fjor kunne ske med bortfald af smørtilskuddet, da ændrede produktionsforhold vedrørende forsyning med margarine gjorde det muligt, og således som bortfaldet af visse andre tilskud også sker nu.

Jeg skal sluttelig sige, at jeg forventer ikke, at disse synspunkter vil gøre det ringeste indtryk på det ærede medlem hr. Viggo Starcke, som jeg, hvad angår behandlingen af vort lands økonomiske spørgsmål i den nuværende verden, anser for en fuldkommen ansvarsløs person.

Formanden: Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har ordet for en kort bemærkning.

Aksel Larsen: Her står så finansministrens zoologiske fænomen. Når en våd hund ryster sig, risikerer de nærmest siddende at blive mere våde end hunden.

Der er kommet nogen skuffelse til orde i en del af pressen over, at jeg ikke stillede noget forslag til dagsorden i går, og et enkelt blad har triumferet i den anledning. Det kan jeg ikke gøre noget ved. Jeg har ikke bebudet, og jeg har heller ikke haft i sinde at stille noget forslag til dagsorden i går. Hvorvidt jeg vil gøre det, ønsker jeg iøvrigt selv at bestemme, det ønsker jeg ikke at lade modstanderpressen bestemme. Som et eksempel på, hvorledes man iøvrigt gør sit til at vildlede befolkningen med hensyn til, hvad der foregår, vil jeg have lov til at nævne „Nationaltidende“ for i dag. I „Nationaltidende“ står der — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et kort citat —:

„Den 13. juli 1946 modtager statsadvokat Carl Madsen protokollatet og lægger det til side i en mappe eller indlemmer det i sagens akter. Et års tid senere fratræder Carl Madsen som statsadvokat, og Wright, Thomsen & Kiersagen sendes til rigsadvokaten, på hvilket tidspunkt protokollatet ikke findes i sagen. I efteråret 1947 omtaler Carl Madsen protokollatet i sin klage over Wright, Thomsen & Kier-sagen.“

Kendsgerningen, som „Nationaltidende“s medarbejder er bekendt med, er, at Carl Madsen blev suspenderet den 2. november 1946, at rigsadvokaten efter ordre fik ind-